

[Alfred Andreassen.]

op; det var klogt, om man kunde komme nærmere Jorden og tage lidt praktisk paa Sagerne.

Thorkil Kristensen: Baade den højtærede Finansministers og lidt senere det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Bemærkninger i Anledning af, at jeg havde brugt Ordet Socialisering, beror paa en ikke helt rigtig Opfattelse af det, jeg sagde. Det er dog vist min egen Skyld, idet jeg ikke klart udtrykte, hvad det var, jeg vilde sige, da jeg blev afbrudt af den højtærede Finansminister, og jeg af Hensyn til hans Person og de mange Lytttere var nødt til at svare ham med det samme. Det er maaske rimeligt, at jeg siger, hvad jeg vilde have sagt ved den Lejlighed: For mig er det ligegyldigt, om der er Statsaktier i dette lille Aktieselskab eller ej. Det drejer sig om en Aktiekapital paa ca. 250 000 Kr. Saa vidt mig bekendt er den samlede Kapital i Aktieselskaberne her i Landet ca. 2,8 Milliarder, saa det er temmelig underordnet, om der er lidt Statsaktiekapital i dette Selskab eller ej.

Det, jeg vilde argumentere mod, var den højtærede Finansministers Begrundelse i Svaret til Udvalget af, at der nødvendigvis maatte være Statsaktiekapital. Der staar nemlig i den højtærede Ministers Besvarelse, at i Betragtning af det paatænkte Foretagendes store finansielle Omfang har man videre foreslaaet, at Staten skal have Aktiemajoriteten og dermed den afgørende Indflydelse paa Selskabets Ledelse. For det første er det ikke noget stort Foretagende i Forhold til saa mange andre. For det andet faar Staten naturligvis, eller kan Staten faa al den Kontrol, den vil have, paa anden Maade. Den Mellemløsning, jeg havde antydnet, var den, der gav Udgangspunktet for den Besvarelse, vi her taler om. Den gik ud paa, at det skulde overdrages visse Idrætsorganisationer i vedkommende Omraade at iværksætte Tipning, men det er klart, at dette skulde foregaa under Statskontrol, hvad jeg ogsaa har præciseret i Udvalget. Naturligvis kan Staten faa Haand i Hanke med det, hvad enten den har Aktier eller ikke. For at undgaa Uklarhed gentager jeg, at jeg finder det ganske underordnet, om der er Statsaktier eller ikke, og at, hvis vi faar Tipning, bør den være under Kontrol.

Den højtærede Finansminister raillerede stærkt over de meget moralske Betragtninger, der er fremsat i denne Debat. Det undrede mig derfor lidt, at den højtærede Finansminister nu moraliserede meget stærkt, da han lidt efter gik i Rette med mig. Men

vi fik ogsaa tydeligt tilkendegivet, at han hverken vilde angribe Sædeligheden eller Religionen eller andre alvorlige Værdier; det vil jeg heller ikke, saa jeg tror, vi kan bevare det gode Venskab trods divergerende Meninger i forskellige andre, bl. a. vigtigere Sager.

Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft sagde, at private Selskaber vilde give større Spillelyst end et Statsselskab. Nu var det ikke private Selskaber, jeg havde tænkt mig, det var Idrætsorganisationerne, men det ærede Medlem har aabenbart ikke forstaaet, hvad mit Mellemløst gik ud paa; det er maaske Grunden til, at han ikke vilde gaa nærmere ind paa det. Jeg har præciseret, at den Adgang til Tipning, disse Organisationer skulde have, skulde begrænses til et bestemt Antal Dage om Aaret og til bestemte Beløb, saa der kan ikke blive Anledning til større Spillelyst efter mit Forslag, end der kan efter det nuværende Forslag, hvor Beløbene ikke er begrænsede.

I øvrigt citerede det ærede Medlem Hr. Carsten Raft mig ikke helt rigtigt, naar han vilde skyde mig den Opfattelse i Skoene, at naar en Minister har drøftet Tingene med sine Embedsmænd, maa den være tilstrækkeligt oplyst. Det sagde jeg ikke, jeg sagde: naar en Minister har drøftet Tingene med sine Embedsmænd, maa man gaa ud fra, at hans Mening om den er tilstrækkeligt underbygget; det er en anden Sag, om den kunde være bedre underbygget, naar han kommer i et Udvalg, hvor baade det ærede Medlem Hr. Carsten Raft og jeg er i Stand til at influere paa Ministeren.

I øvrigt sagde det ærede Medlem Hr. Carsten Raft — og da bøjede jeg Hovedet i Ærbødighed —, at det var en historisk Begivenhed, naar jeg nu indtog et andet Standpunkt, end da denne Sag begyndte for nogen Tid siden. Jeg vil meget alvorligt haabe, at det ikke vil forblive en historisk Begivenhed, en stor Begivenhed i Rigsdagens Historie, naar et Medlem af dette Ting . . . (Afbrudelse: Minister!) — gerne ogsaa en Minister, det vilde være en Ulykke, hvis Ministre var anderledes i enhver Henseende end andre Medlemmer af det høje Ting. Jeg haaber ikke, at vort Demokrati nogen Sinde skal synke saa dybt, at der rettes Bebrejdelser mod en Rigsdagsmand for, eller anses som enestaaende, at han som Følge af de Argumenter og Oplysninger, der er kommet frem under en langvarig og indgaaende Behandling af en Sag, har ændret sit oprindelige Standpunkt. Hvis det bliver saadan, at Rigsdagens Medlemmer paa Forhaand har bundet sig